

at man vil forsøge paa ved ikke at behandle disse Love til Ende at holde Provisoriet i Live paa denne Maade; men naar der saa kommer til at foreligge et Lovforslag, saa se vi paa det, saa ser jeg i alt Fald paa det aldeles paa samme Maade som paa hvilket som helst andet Lovforslag, og idet jeg saa er rede til at gøre min Pligt i saa Henseende som Rigsdagsmand, er jeg ogsaa berettiget til at rette den Opfordring til alle Medlemmer her i Tinget til at gøre deres Pligt og fremme disse Lovforslag paa den Maade, som Lovforslag bør fremmes, nemlig uden unødigt Forhaling. Hvorledes Sagen vil stille sig i det andet Ting, hvorledes Folketinget vil behandle saadanne Love, er et Spørgsmaal, der for saa vidt ikke vedkommer mig. Jeg antager i øvrigt, at hvis Tinget vil lade disse Love passere til Folketinget, vil dette, ligesom det tidligere har gjort ved lignende Love, sende dem i Udvalg og se, om der kan komme noget ud af dem, hvilket jo er den fuldstændig ordinære Maade at behandle Love paa. Ganske vist skete det ikke med det Lovforslag, der for nogle Aar siden forelagdes det andet Ting om et civilt Statspoliti; ganske vist blev Behandlingen af det Lovforslag ikke ført til Ende der, det gik ikke til anden Behandling; men det forekommer mig ikke at betyde noget med Hensyn til det Spørgsmaal, hvorvidt disse Love bør behandles igennem i Landstinget og sendes til det andet Ting, thi at Regeringen forelægger en Lov om et militært Gendarmerikorps her i Tinget og samtidig med, at denne Lov ligger i Forvaring her, forelægger det andet Ting et Lovforslag om et civilt Statspoliti, er en saaa ekstraordinær Fremgangsmaade, at den efter mit Støn berettigede Grev Hofstein-Vedreborg, der var Ordfører i den sidstnævnte Sag i Folketinget, til de Betragtninger, han gjorde gældende for at faa Tinget til at nægte Sagen Overgang til anden Behandling. Det var en Fremgangsmaade, som Kingen parlamentarisk Forsamling vilde finde sig i, og jeg er overbevist om, at Landstinget paa ingen Maade vilde finde sig i den Behandling, der da blev budt Folketinget, at Regeringen vilde forelægge det et Lovforslag om en Sag, hvorom der forelaa en tilsvarende Lov i det andet Ting. Men hvis dette høje Ting nu vil sørge for, at denne Lov efter at være om-dannet til et Lovforslag om et civilt Statspoliti oversendes til det andet Ting, saa foreligger Forudsaetningen for, at det kan komme til en Forhandling om den Sag, og saa tillader jeg mig at tro, ifølge hele den Forhandlingsventlighed, der for Tiden i saa

højt Grad er til Stede, at man ogsaa vil blive enig om at udfylde det Savn af Politi, som ganske vist mange Steder paa Landet kan være til Stede, men hvis man ikke vil give det andet Ting Lejlighed til at forhandle, saa kommer der intet ud deraf, og saa kan jeg forstaa, at Landstinget vil føle sig forpligtet til at hjælpe Regeringen ud over de Vanskeligheder, som Regeringen har staaet sig selv ved at opretholde disse provisoriske Love i saa mange Aar. Jeg tilstaa, at det har altid for mig været en Gaade, hvorfor Regeringen ikke lod samtlige disse provisoriske Love falde samtidig med, at Oppositionen lod Protestpolitikken eller Visnepolitikken, eller hvad man vil kalde den, falde. Det kan ikke have været noget Princip, der har forhindret Regeringen deri, thi den har ladet baade Riffelloven og Straffeloven falde. Jeg skal navnlig minde om, at Riffelloven lod Justitsministeren eller Regeringen i det hele falde vistnok ikke 14 Dage efter, at man her i Tinget, med den ærede 3dje Landstingsmand for 3dje Kredts (Rump) som Ordfører, havde fremhævet Riffellovens fuldstændige Uundværlighed og Nødvendighed. Det nævnte ærede Medlem paaviste som Ordfører, at Riffelloven kunde slet ikke undværes. Derefter blev Rigsdagen sendt hjem, og saa kom der en Lov, hvorved Riffelloven blev bragt ud af Verden. Kunde det mulig ikke gaa paa samme Maade med Gendarmeriloven? Nu have vi hørt det samme ærede Medlem fremhæve, at ogsaa denne Lov er paatrængende nødvendig, uundværlig paatrængende vil jeg hellere sige; men kunde det ikke ogsaa nu hænde, at naar vi saa Ende paa Samlingen, saa sagde Regeringen, at den ikke svarer til de Forudsaetninger, hvorfra det ærede Medlem er gaaet ud. De ærede Medlemmer, der have haft den Ære at sidde her i Tinget sammen med en af vore første Politikere og Statsretslærere, som desværre ikke sidder mere her, nemlig Gehejmeetatssaad Krieger, ville erindre, hvorledes han — jeg tror, det var i 1887 — hævede sin advarende Røst imod den Behandlingsmaade, man her lod Provisorierne blive til Del, og navnlig udtalte de Ord, at denne Maade at behandle Provisorierne paa er stridende mod enhver rimelig Fortolkning af Grundloven. Det var Kriegers Ord. Denne Udtalelse kom fra en Mand, der ikke hørte til Oppositionen, ikke hørte til Venstre — hvad Venstre og Venstres Jurister ville falde paa at sige, behøve de Herrer ikke at beklumre sig om — nej, de kom fra Krieger, som i 1848—49 var Ordfører for den paagældende Afdeling af Grundloven. Den Mand, som var Ophavet til